

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 188897 van 26/06/2017”

nr. 188 775 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 21 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekster op 23 april 2014 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de terechtzitting van 10 april 2017 waarbij de verdere behandeling van de zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 15 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, komt op 28 januari 2010 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 17 mei 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 52 700 van 8 december 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

1.2. Op 27 januari 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 7 januari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 1 februari 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.4. Op 5 december 2011 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 11 juli 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 21 maart 2013 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 10 april 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 24 juli 2013 dient de verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Nadat deze aanvraag op 26 augustus 2013 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 28 maart 2014 ongegrond bevonden. 188 774 van 22 juni 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.7. Op 28 maart 2014 wordt tevens aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 23 april 2014 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De mevrouw,

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum

(…)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaak met het nummer 153 716.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekster een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een

discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoekster bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2. Er dient evenwel op te worden gewezen dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet enkel geldt onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en dat de verzoekster in een tweede middel onder meer de schending aanvoert van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van de ingeroepen hogere rechtsnormen geenszins kan worden aangenomen, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Wat betreft het hoorrecht zoals vervat in art. 41 van het Handvest

Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een beslissing bevel om het grondgebied te verlaten na een procedure 9ter Vw.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat art. 9ter Vw. een vorm van subsidiare bescherming is en art. 9ter de facto een omzetting is van art. 15 van RL 2004/83.

Dat een bevel om het grondgebied te verlaten (de hier bestreden beslissing) een terugkeerbesluit is in de zin van RL 2008/115.

Dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

*Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:
(...)*

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

“Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van

mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar het eerste middel van haar verzoekschrift strekkende tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing 9ter waarin zij kritiek geeft op de beslissing 9ter welke als volgt luidt:

Welnu verzoeker heeft het medisch verslag aan Dr K. (...) overgemaakt alsmede de informatie afkomstig van International SOS van 07.08.2013 met uniek referentienummer BMA 4952.

Dat dr K. (...) het volgende stelt omtrent het verslag van Dr C. P. (...), art attache (stuk 2):

Ik heb met aandacht de argumentatie van DVZ gelezen

Wat ik kan opmerken: de adviserend arts spreekt over substituering met Kaletra, lamivudine en efavirenz: efavirenz en kaletra mogen niet samen gegeven worden (dit zal wschlk een vergissing zijn , want substitutie door kaletra, lamivudine en zidovudine zal wel mogelijk zijn, maar ik veronderstel dat we hier de nodige correctheid mogen verwachten; het getuigt van niet genoeg kennis van hiv behandeling)

Zoals u al aanhaalt is de coverage in percentage ongeveer 42 % (2011), dit is een ander beeld dan de absolute cijfers geven (de coverage is veel verbeterd is (maar gaat vooral over Freetown de hoofdstad))

Verder nog de getuigenis van mijn collega dr S. C. (...), die in 2012 in Sierra Leone werkzaam was als gynaecologe (en die er nu in juni terug naar toegaat met AZG):

"Mijn ervaring is : stock ruptures, kapotte CD4 machines, geen virale lading in het land en slechte zorg. "

Wat ik ook terugvond (van 2011) een assessment van de facilites in Freetown waar ze antiretrovirals zouden moeten geven (op papier). Maar de helft (53%) had effectief niet vervallen ARV's in stock (van WHO) blz 69 <http://apps.who.int/healthinfo/systems/datacatalog/index.php/ddibrowser/25/download/94>.

Service readiness

Readiness to provide antiretroviral therapy was assessed based on the presence of the following 7 tracer items: guidelines for ART, staff trained in ART in the past two years, capacity to conduct a complete blood count (CBC), CD4 or viral load, renal function test, liver function test, and three first-line

antiretrovirals. For the four diagnostic tests, both on site and off site testing were considered. The first line antiretroviral medicines were taken from the Sierra Leone national antiretroviral treatment guidelines, and the following drug combinations were considered: ZDV + 3TC + EFV or d4T +3TC + EFV or d4T + 3TC + NVP or ZDV + 3TC + ABC.

* No facilities had all 7 items; on average, facilities had 3 of the 7 items for an overall readiness score of 38 out of 100.

* Only half (53%) of facilities had three first line antiretrovirals with valid expirations dates in stock on the day of the survey.

* A quarter of facilities were able to conduct a complete blood count on site or off site; however, all were missing one or more equipment items or reagents on the day of the assessment.

* Ten percent or less offered CD4 or viral load, blood urea, and liver function tests.

Het BMA document is wel zeer summier over de beschikbaarheid, en de aangehaalde kliniek is een prive instelling: vraag is of behandeling daar wel betaalbaar is, daar wordt niets over gezegd

Ik vraag morgen aan mijn collega of ze het ziekenhuis kent

met vriendelijke groeten

Dat verzoeker hiernavolgend de opmerkingen zal bespreken:

1.1 Wat betreft de substitutie door andere beschikbare medicijnen:

Dat verzoekster uit het "tegenverslag" leert dat de voorgestelde substitutie van de thans gebruikte producten Reyataz Norvir en Truvada door Kaletra, lamivudine en efavirenz onmogelijk is gezien dit laatste product niet samen mag genomen worden met Kaletra.

Dat verzoeker verwijst naar de website van het product Kaletra waarvan hij een printscreen voegt aan het dossier.

Zeer duidelijk staat er vermeld dat het product niet genomen kan worden in combinatie met Efavirenz hetgeen de arts attache voorstelt.

1.2 Wat betreft de coverage percentage

Dat het advies vermeldt dat de klinische diensten een grote expansie hebben gekend: tussen 2010 en 2011 is de ten laste neming van een ART van kinderen en volwassenen van 5978 tot 8115 patiënten gestegen.

Dat het advies enkel absolute cijfers vermeldt en geen percentage welke een heel ander beeld weergeeft. Volgens dr. K. (...) is de coverage percentage een heel ander verhaal namelijk 42 procent van de genoemde bevolking.

Dat verzoeker geen specialist op het gebied van kansberekeningen maar het cijfer geeft wel aan dat er een behoorlijk grote kans is dat verzoekster op een gegeven moment niet in staat zal zijn ART te krijgen zeer zeker gezien de opmerking van collega dr C. (...) van het ITG welke spreekt over stock ruptures.

1.3 Wat betreft de getuigenis van collega dr S. C. (...) welke in 2012 werkzaam was in Sierra Leone:

Dr C. (...) spreekt over stock ruptures, kapotte CD4 machines en geen virale lading.

Dat vooral dit laatste uit het oog springt en bovendien bevestigd wordt door de documentatie van de DVZ in het document van SOS Internationaal dat effectief bevestigd dat er geen toestellen beschikbaar zijn om de virale lading na te gaan. Dat verzoekster zich dan ook de vraag stelt of haar behandeling welk enig nut zal hebben zonder een correcte opvolging. Dat dergelijk toestel zijn nut in het verleden al heeft bewezen en gezien wordt essentieel.

Dat ook de CD4 machines regelmatig kapot zouden gaan.

Dat het advies van de art attaché deze elementen gewoonweg verzwijgt zodat onmiskenbaar het advies op dit punt niet afdoende is en de facto intellectueel oneerlijk.

1.4 Wat betreft de assessment van faciliteiten in Freetown.

Ook wat de reële beschikbaarheid van ART in Freetown werpt dr K. (...) terecht op dat er een discrepantie bestaat tussen de cijfer op papier en de reële stock aanwezig in de ziekenhuizen.

Verzoekster herhaalt:

Readiness to provide antiretroviral therapy was assessed based on the presence of the following 7 tracer items: guidelines for ART, staff trained in ART in the past two years, capacity to conduct a complete blood count (CBC), CD4 or viral load, renal function test, liver function test, and three first-line antiretrovirals. For the four diagnostic tests, both on site and off site testing were considered. The first line antiretroviral medicines were taken from the Sierra Leone national antiretroviral treatment guidelines, and the following drug combinations were considered: ZDV + 3TC + EFV or d4T +3TC + EFV or d4T + 3TC + NVP or ZDV + 3TC + ABC.

* No facilities had all 7 items; on average, facilities had 3 of the 7 items for an overall readiness score of 38 out of 100.

* Only half (53%) of facilities had three first line antiretrovirals with valid expirations dates in stock on the day of the survey.

* A quarter of facilities were able to conduct a complete blood count on site or off site; however, all were missing one or more equipment items or reagents on the day of the assessment.

** Ten percent or less offered CD4 or viral load, blood urea, and liver function tests.*

Dat deze cijfers een heel ander beeld geven dan de vooropgestelde toegenakelijkheid door de arts attaché.

1.5 Besluit: het "tegenverslag" bevat elementen die het advies van de arts geneesheer hadden moeten wijzigen

Onmiskenbaar had de arts attaché zijn verslag moeten wijzigen indien hij bovenstaande punten van dr K. (...) had vernomen vooraleer men een definitieve beslissing had genomen.

Bezwaarlijk kan men voorhouden dat deze elementen voorafgaandelijk aan de beslissing hadden kunnen worden medegedeeld.

Inderdaad verzoekster meent dat om de hoorplicht correct uit te voeren gedaagde gehouden is het medisch advies aan haar over te maken en haar eigen arts hierop te laten repliceren. Enkel op deze wijze kan op behoorlijke wijze de hoorplicht worden gehonoreerd.

Verzoekster meent dan ook dat zij de stukken die bovenstaande elementen aantonen perfect kan voegen aan onderhavig verzoekschrift ter staving van het feit dat gedaagde mogelijks een andere beslissing had genomen mocht zij verzoekster de kans hebben gegeven deze elementen naar voren te brengen.

Dat verzoekster er bijkomend op wijst dat gezien de technische kennis vereist voor de interpretatie van deze verslagen de Raad voorzichtig dient om te gaan met de tegenstellingen tussen de verslagen en bij de minste twijfel dient over te gaan tot vernietiging.

2. Wat betreft de schending van art. 3 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie

Dat art. 3 van het Handvest als volgt luidt:

Recht op menselijke integriteit

(...)

Verzoekster betoogt dat art. 3 van het Handvest verder gaat dan art. 3 EVRM.

Dat het Handvest ook uitdrukkelijk voorziet in het feit dat de grondrechten verder kunnen gaan dan hetgeen reeds in internationale verdragen werd vastgelegd meer bepaald in art. 52.3 van het Handvest:

3. Voorzover dit handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt.

Dat art.3 van het handvest niet correspondeert met een artikel uit het EVRM zodat het een ruimere werking heeft dan art. 3 EVRM.

Dat het corresponderende artikel met art. 3 EVRM art. 4 van het Handvest is.

Dat art. 3 van het Handvest gelet op zijn aard absoluut van aard is en geen uitzonderingen toestaat.

Dat ongetwijfeld de fysieke integriteit en mentale integriteit van verzoekster zullen worden aangetast mocht de beslissing uitgevoerd worden minsten heeft gedaagde het risico op de aantasting van de integriteit niet kunnen weren door het verslag.

Verzoekster meent dat mocht gedaagde haar hebben gehoord zij de bovenstaande kritiek op de beslissing 9ter had kunnen uitten hetgeen mogelijks tot gevolg had kunnen hebben dat de bestreden beslissing niet zou zijn genomen.

Doordat verzoeker deze juridische argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd."

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 3 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU.

De verzoekende partij herhaalt in haar eerste middel hoofdzakelijk haar kritiek, dewelke gericht is tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 28.03.2014, die het voorwerp uitmaakt van de procedure met rolnummer 153.716.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Ondergeschikt merkt verweerder op dat de verzoekende partij de voormelde rechtsregels geschonden acht, doordat zij niet werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst in haar eerste middel naar de elementen die haar inziens hadden kunnen leiden tot een andere beslissing en zij beroept zich hierbij op een e-mail van dr. K. (...) dd. 08.05.2014.

Verzoekende partij beroept zich verder op een schending van artikel 41 van het Europees Handvest van de Grondrechten van de EU en de hoorplicht.

Voormeld artikel luidt als volgt:

“(...)”

Verzoekende partij kan evenwel niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd betekend.

De verweerder laat vooreerst gelden dat verzoekende partij in haar verzoekschrift niet uiteenzet welke argumenten zij wenst aan te brengen in het kader van haar “hoorrecht” dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Immers dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar kritiek integraal steunt op een e-mailbericht van dr. K. (...) dd. 08.05.2014, met name anderhalve maand na het nemen van de de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder benadrukt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard geen rekening heeft kunnen houden met de inhoud van voormelde e-mail bij het nemen van deze beslissing.

Terwijl de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Gelet op het feit dat de verzoekende partij niet aantoont welke argumenten zij voorafgaand aan het nemen van de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet had kunnen aanbrengen, is verweerder derhalve van oordeel dat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de voormelde kritiek.

Bovendien is de hoorplicht in beginsel niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

De beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet houdt daarenboven slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekende partij en van haar aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. RvS 03.04.1992, nr. 39.156, Arr.RvS. 1992) maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (RvS 02.04.1992, nr. 39.155). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook RvS 15.02.2007, nr. 167.887; I. OPDEBEECK, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247*).

“Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, dit als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen;” (RvS 23.05.2001, nr. 95.805 van 23 mei 2001)

Het "horen" kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekende partij mondeling dient te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen (zie ook RvV 08.01.2010, nr. 36 772). Tot op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen had verzoekende partij evenwel de mogelijkheid om aan haar dossier alle gegevens en stukken toe te voegen die zij nuttig acht.

De verweerder verwijst dienaangaande nog naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een gelijkaardige zaak:

"Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de hoorplicht en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zet zij in haar verzoekschrift niet uiteen welke argumenten zij wenst aan te brengen in het kader van haar "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Haar belang bij deze grief is daarom evenmin aangetoond.

Bovendien houdt de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure*, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het ongegrond verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd, de verzoekende partij steeds de mogelijkheid had om bijkomende argumentatie aan de verwerende partij over te maken en de gelegenheid had het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen." (RvV 21.05.2012, nr. 81.450).

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verweerder laat voorts gelden dat de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd genomen in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

"(...)"

Uit het advies van de arts-adviseur dd. 27.03.2014 blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Sierra Leone behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekende partij ook kan reizen naar dit land.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat daarbij rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd, terwijl de arts-adviseur ook verwijst naar de verschillende door hem geraadpleegde bronnen, die ofwel online consulteerbaar zijn, ofwel kunnen worden nagegaan in het administratief dossier.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Sierra Leone, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij voert in haar eerste middel aan dat de arts-adviseur onmogelijk kon stellen dat de behandeling van de verzoekende partij kan gesubstitueerd worden door Kaletra, lamivudine en efavirenz. De verzoekende partij verwijst naar het e-mailbericht van dr. K. (...) dd. 08.05.2014 en de website van het product KALETRA, waaruit zou blijken dat het niet kan genomen worden in combinatie met Efavirenz.

In antwoord op de verzoekende partij laat verweerder gelden dat uit eigen opzoeken op het internet blijkt dat het geenszins onmogelijk is om Kaletra te nemen in combinatie met Efavirenz, doch dat laatstgenoemde medicijn de werking van lopinavir met ritonavir kan verzwakken, zodat -in voorkomend geval- de dosering van Kaletra zal moeten worden aangepast.

Zie dienaangaande:

“Onderstaande medicijnen kunnen de werking van lopinavir met ritonavir verzwakken. Indien de combinatie toch nodig is, zal de arts de werking van lopinavir met ritonavir extra controleren en zo nodig de dosering aanpassen.

•Dexamethason, een bijnierschorsormoon.

•De medicijnen tegen epilepsie carbamazepine, fenytoïne, primidon en fenobarbital. Ook kan ritonavir de werking en bijwerkingen van carbamazepine versterken.

•Rifampicine, een antibioticum dat gebruikt wordt bij tuberculose en hersenvliesontsteking.

•De hiv-remmers efavirenz en nevirapine. » (Bron : http://www.apotheek.nl/Medische_informatie/Medicijnen/Producten/Kaletra.aspx?mld=10704&rld=1627)

En ook:

“Gebruik bij kinderen (2 jaar en ouder): de aanbevolen dosering Kaletra is 230/57,5 mg/m² tweemaal daags in te nemen met voedsel, tot een maximale dosis van 400/100 mg tweemaal daags. De 230/57,5 mg/m² zou onvoldoende kunnen zijn bij kinderen die ook nevirapine en efavirenz gebruiken. Bij deze patiënten zou een dosis van 300/75 mg/m² overwogen kunnen worden. Als het de voorkeur heeft dat de dosering gebaseerd is op gewicht, is de dosering voor patiënten die 15 kg tot 40 kg wegen 10/2,5 mg/kg tweemaal daags wanneer Kaletra niet gelijktijdig wordt toegediend met nevirapine of efavirenz. De dosis dient te worden toegediend met gebruikmaking van een gekalibreerde orale doseerspuit.” (Bron: http://www.ema.europa.eu/docs/nl_NL/document_library/EPAR_-_Product_Information/human/000368/WC500039043.pdf)

En ook:

“HIV non-nucleoside reverse transcriptase inhibitors (NNRTIs) can also interact with Kaletra. Viramune (nevirapine) and Sustiva (efavirenz) can decrease the amount of lopinavir in Kaletra in the bloodstream. If Kaletra is combined with Viramune or Sustiva, the Kaletra dose should be increased to two 200/50 mg tablets plus one 100/25 mg tablet twice a day. Intelence (etravirine) may slightly decrease lopinavir blood levels, though it is not clear if the dose of Intelence of Kaletra requires adjustment if both are used together.” (Bron: http://www.aidsmeds.com/archive/Kaletra_1559.shtml)

Verweerder laat gelden dat bijgevolg geenszins is aangetoond dat de arts-adviseur ten onrechte heeft geadviseerd dat de door de verzoekende partij gevulde behandeling kan worden gesubstitueerd door Kaletra, lamivudine en efavirenz.

Het loutere feit dat de verzoekende partij documenten voorlegt, waaruit verzoekende partij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter van de wet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-adviseur een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

“De Raad wijst er op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de medische appreciatie van een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (...) In de mate dat verzoeker het niet eens is met het oordeel van de arts-adviseur en meent dat zijn aandoening wel ernstig is, vraagt hij om een nieuwe beoordeling van de medische gegevens van verzoeker. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt.” (R.v.V. nr. 96.101 dd. 30.01.2013)

De verzoekende partij levert nog kritiek op het feit dat in het advies van de arts-adviseur geen rekening wordt gehouden met de coverage percentage van de klinische diensten in het herkomstland. De verzoekende partij houdt voor dat er een behoorlijk grote kans is dat zij op een gegeven moment niet in staat zal zijn ART te krijgen.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, laat verweerder gelden dat door de arts-adviseur is vastgesteld dat de klinische diensten in Sierra Leone de laatste jaren -onder impuls van de regering van Sierra Leone, ondersteund door partners van de Verenigde Naties en de Duitse ontwikkelingsbank- een grote expansie hebben gekend.

Verweerder merkt op dat niet dienstig kan worden betwist dat door de arts-adviseur een gedegen onderzoek is gevoerd naar de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in het herkomstland, doch dat moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij een te ruime invulling geeft aan het begrip "toegankelijkheid", zoals opgenomen in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

"Hierbij doen verzoekers geen afbreuk aan de vaststellingen van de verwerende partij en tonen zij geenszins aan dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk is. Nogmaals wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing wel degelijk de toegankelijkheid heeft onderzocht doch dat verzoekers een andere invulling geven aan het begrip 'toegankelijkheid'. De invulling die verzoekers lijken te geven aan toegankelijkheid, met name dat naast het onderzoek naar de beschikbaarheid van medicatie ook dient te worden onderzocht wat de effectieve toegankelijkheid is en hoe het zit met de continuïteit van de medicatie, vindt geen steun in de rechtspraak van het EHRM en kan in deze dan ook niet toelaten te besluiten dat er een verkeerde toepassing is gemaakt van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet of dat de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig gemotiveerd is." (R.v.V. nr. 74.693 van 7 februari 2012)

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt bovendien dat het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk is in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende Staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen kan geven, niet doorslaggevend is (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

"Uit de hierboven aangehaalde door het EHRM in Grote Kamer vastgestelde principes die het EHRM in dergelijke zaken hanteert, blijkt dat artikel 3 van het EVRM geenszins een verplichting inhoudt om verzoekster in België verder te behandelen voor haar aandoening omdat de (louter op algemene wijze aangetoonde) staat van het Kosovaars systeem van gezondheidszorg niet zou voldoen aan de Belgische standaarden. Tevens blijkt uit de hierboven geciteerde rechtspraak van het EHRM dat kostenloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

[...] Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden of slechts tegen betaling door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Verder dient er toch op gewezen te worden dat de informatie waarop de verwerende partij zich gebaseerd heeft van een recentere datum is dan de informatie waarop de verzoekers zich steunen. [...]

Nogmaals wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing wel degelijk de toegankelijkheid heeft onderzocht doch dat verzoekers een andere invulling geven aan het begrip 'toegankelijkheid'. De invulling die verzoekers lijken te geven aan toegankelijkheid, met name dat naast het onderzoek naar de beschikbaarheid van medicatie ook dient te worden onderzocht wat de effectieve toegankelijkheid is en hoe het zit met de continuïteit van de medicatie, vindt geen steun in de rechtspraak van het EHRM en kan in deze dan ook niet toelaten te besluiten dat er een verkeerde toepassing is gemaakt van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet of dat de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig gemotiveerd is." (R.v.V. nr. 74.693 van 7 februari 2012)

De verzoekende partij haar kritiek is niet van aard afbreuk te doen aan het gedegen advies van de arts-adviseur.

Verweerder merkt dienaangaande nog op dat de arts-adviseur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Concreet heeft de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM (zie infra) een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

“De opdracht waarmee de ambtenaar-geneesheer op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is belast, heeft aldus principieel geen uitstaans met het diagnosticeren, voorschrijven, toedienen noch opvolgen van de medische behandeling van een consulterende patiënt zodat de ambtenaar-geneesheer in casu niet kan worden geacht over te gaan tot het verstrekken van gezondheidszorg in de zin van de wet betreffende de rechten van de patiënt en de verzoekende partij zich in relatie tot de ambtenaar-geneesheer niet de hoedanigheid van patiënt in de zin van voormelde wet kan aanmeten. De verzoekende partij kan dienvolgens evenmin worden bijgetreden waar zij stelt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer een ongeoorloofde inmenging zou vormen in haar lopende behandeling zoals vooropgesteld door haar behandelende artsen.” (R.v.V. nr. 120.673 dd. 14.03.2014)

De verzoekende partij is niet ernstig waar zij laat uitschijnen dat de arts-adviseur het advies dd. 27.03.2014 had moeten wijzigen in navolging van het e-mailbericht van dr. K. (...) dd. 08.05.2014. Zulks geldt a fortiori gelet op het feit dat de door de verzoekende partij in het kader van de onderhavige procedure voorgelegde informatie dateert van anderhalve maand na het nemen van de bestreden beslissing.

Nochtans kan de verzoekende partij niet dienstig betwisten dat zij in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de redelijke mogelijkheid heeft gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze ter kennis te brengen van de gemachtigde van de Staatssecretaris en de arts-adviseur.

“Het “horen” kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (R.v.St. nr. 95.805 van 23 mei 2001)

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Sierra Leone behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekende partij ook kan reizen naar dit land.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd. Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Sierra Leone, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Zie ook:

“2.7. Het staat de ambtenaar-geneesheer die de verweerder adviseerde evenwel uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelend geneesheer. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid – en geen verplichting – voor de ambtenaar-geneesheer (cf. ook Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de door de aanvrager neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Er zijn evenmin wettelijke bepalingen die voorschrijven dat de ambtenaar-geneesheer dezelfde specialisatie dient te hebben als de artsen die de voorgelegde

medische attesten hebben ondertekend. Kortom: de ambtenaar-geneesheer kan zich in zijn advies beperken tot het verwijzen naar de medische getuigschriften die door de aanvrager zijn neergelegd en het is op zich niet onzorgvuldig om zijn beoordeling van de ziekte enkel op de voorgelegde attesten te steunen.” (R.v.V. nr. 120 673 van 14 maart 2014)

De verzoekende partij is niet ernstig waar zij voorhoudt dat haar fysieke integriteit en mentale integriteit zullen worden aangetast, indien de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zal worden uitgevoerd. De verzoekende partij gaat hierbij volledig voorbij aan de concrete overwegingen van de arts-adviseur dd. 27.03.2014.

Verweerder benadrukt nogmaals dat voormelde uiteenzetting slechts ten overvloede wordt weergegeven, gelet op het feit dat de in casu bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betreft.

De verzoekende partij betwist nergens in haar eerste middel de concrete motieven van het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, met name dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.3.1. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 60).

Te dezen heeft de verzoekster ruimschoots de mogelijkheid gehad om bij het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat zij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Zij heeft aldus haar standpunt op nuttige wijze naar voor kunnen brengen. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen

van de bestreden beslissing alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *in casu*, nadat de verzoekster in het kader van haar machtigingsaanvraag in de mogelijkheid was alle volgens haar dienstige bewijsstukken over te maken om te staven dat zij lijdt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, haar alsnog diende uit te nodigen nadat door de arts-attaché een advies werd gegeven om op dit advies te repliceren. In dat geval zou het hoorrecht immers worden aangewend om een extra beroepsmogelijkheid af te dwingen bij de verwerende partij of om de administratieve procedure nodeloos rekken.

Bovendien – en ten overvloede – wordt er op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40). Zelfs zo al zou worden aangenomen dat de verzoekster niet de gelegenheid zou hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, *quod non*, dan nog dient *in casu* te worden vastgesteld dat uit het arrest nr. 188 774 van 22 juni 2017 van de Raad blijkt dat de door de verzoekster aangehaalde elementen niet van die aard zijn dat zij het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

4.1.3.2. Artikel 3 van het Handvest, dat het recht op menselijke integriteit garandeert, bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit.

2. In het kader van de geneeskunde en de biologie moeten met name in acht worden genomen:

- a) de vrije en geïnformeerde toestemming van de betrokkene, volgens de bij de wet bepaalde regels;*
- b) het verbod van eugenetische praktijken, met name die welke selectie van personen tot doel hebben;*
- c) het verbod om het menselijk lichaam en bestanddelen daarvan als zodanig als bron van financieel voordeel aan te wenden;*
- d) het verbod van het reproductief kloneren van mensen.”*

Te dezen toont de verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris door het nemen van de bestreden beslissing haar recht op lichamelijke en geestelijke integriteit in het gedrang brengt of dat de gemachtigde, op medisch of biologisch vlak, een actie ondernam zonder haar toestemming, dat hij inging tegen het verbod op eugenetische praktijken en het reproductief klonen van mensen of dat hij het menselijk lichaam of bestanddelen van het lichaam aanwendde met een winstgevend doel.

Een schending van artikel 3 van het Handvest wordt niet aangetoond.

4.1.3.3. Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest, van de artikelen 23 en 39, § 1, van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn) en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Er bestaat in hoofde van verzoekster als asielzoekster/aanvraagster subsidiaire bescherming omwille van medische redenen een risico op schending van artikel 3 EVRM, in geval van terugkeer naar Sierra Leone.

Zij stelt dat zij in Sierra Leone dient te vrezen voor onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van haar chronische ziekte.

Het rechtsmiddel waarvan een persoon die zich beroept op artikel 3 EVRM beroep moet kunnen doen moet om effectief te zijn beantwoorden aan de bepalingen van artikel 13 EVRM. Een controle die „attentif“, „complet“ en „rigoureux“ dient verzekerd te worden (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. c. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje c. België, §§ 105 en 107).

Verzoekster betwist dat in casu de annulatieprocedure voldoet aan de voorwaarden van artikel 13 EVRM.

*Dit artikel stelt:
“(..)”*

Artikel 47 van het Handvest bepaalt het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.

In het arrest 1/2014 van het Grondwettelijk Hof van 16.1.2014 wordt in punt B.8.6. met betrekking tot de procedure schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zaken die vallen onder artikel 39/2, §1, alinea 3 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat deze procedure niet kan aanzien worden als een doeltreffende voorziening in de zin van artikel 13 EVRM.

In het zelfde arrest wordt onder de punten B.9.1 – B.12 gesteld dat voor asielzoekers die uit een zogenaamd veilig land komen de annulatieprocedure niet als een doeltreffende voorziening kan aanzien worden en gesteld dat zij, zoals alle asielaanvragers, over een procedure bij volle rechtsmacht dienen te beschikken.

Dat het arrest van Grondwettelijk Hof inzake “zuivere asielzoekers” ook van toepassing moet zijn op gevallen die toepassing vragen van art. 9ter. Dat het Grondwettelijk Hof deze vraag al heeft beantwoordt in haar arrest 43/2013 maar verzoekster zich thans de vraag stelt of het Grondwettelijk Hof in haar arrest 1/2014 waarbij zij van mening is dat de schorsnede werking van het beroep zich uitstrekt over alle gevallen van asielaanvragen inclusief asielzoekers met meervoudige aanvragen, Dublin gevallen etc. De redenering welk het Hof hanteerde in haar arrest 43/2013 was namelijk in globo dat deze aanvragen een zodanig technische antwoord vereisten dat dit antwoord in principe al voldoende had kunnen zijn om geen schorsnede procedure te voorzien. Welnu diezelfde redenering kan ook van toepassing zijn op Dublin gevallen, gevallen van veilige derde landen en in mindere mate ook meervoudige aanvragen. Deze drie gevallen hebben immers een uiterst technisch karakter waarbij de beslissing gebaseerd wordt op objectieve criteria.

Verzoekster meent dan ook dat het Grondwettelijk Hof noodgedwongen terugkomt op haar eerdere rechtspraak en volgens verzoekster ook de beroepen tegen weigeringen van verzoeken 9ter als schorsend zal beschouwen.

Deze twee aspecten uit het arrest van het Grondwettelijk Hof (UDN is geen doeltreffende voorziening, annulatieprocedure is geen doeltreffende voorziening) zijn in casu van toepassing.

De huidige procedure ressorteert onder artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet daar het gaat om een onderzoek op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit belet niet dat de twee principes geformuleerd in het vermelde arrest van het Grondwettelijk Hof in casu bij een parallelle interpretatie van toepassing zijn.

Hoewel het arrest van het Grondwettelijk Hof oordeelde in het kader van de beoordeling van een „veilig land“, dient aanvaard te worden dat ook in casu waar het eveneens gaat om toepassing van artikel 39/2, § 1 alinea 3 van de Vreemdelingenwet het gebrek aan doeltreffende voorziening via de annulatieprocedure dient aanvaard te worden.

Het arrest van het Grondwettelijk Hof verwijst om tot haar beslissing te komen naar de richtlijn 2005/85/EG en inzonderheid artikel 23 en 39, paragraaf 1. Hierin wordt gesteld dat een asielaanvrager die uit één van de landen komt gedefinieerd in artikel 23 een daadwerkelijk rechtsmiddel moet hebben conform artikel 39. Onder artikel 23 vallen niet alleen asielzoeker uit de zogenaamde veilige landen, maar ook asielzoekers die een tweede asielaanvraag doen en volgens verzoekster ook aanvragers meidsche regularisatie welek eveneens een toepassing is van RL 2004/83..

*Artikel 23 richtlijn 2005/85/EG:
(...)*

*Artikel 39 Richtlijn 2005/85/EG:
(...)*

Verzoekster bevindt zich rekening houdend met wat gesteld is in vermelde richtlijn in een gelijkaardige situatie als deze waarover het Grondwettelijk Hof oordeelde.

Zij heeft thans geen adequaat rechtsmiddel en de voornoemde bepalingen geschonden zijn.

Schorsende werking van een beroep inzake een aanvraag 9ter Vw.

Nu vaststaat dat er sprake is van een schorsende werking, is het belangrijk wat het Grondwettelijk Hof heeft begrepen onder het begrip “schorsend”.

Daarbij is het belangrijk op te merken dat beide procedures (te weten asiel en terugkeerbesluit) in de Vreemdelingenwet los staan van elkaar.

Verzoekster zal aantonen dat de Belgische mogelijkheden om een schorsing te bekomen onvoldoende zijn om vervolgens aan te tonen dat een beroep dat voortvloeit uit art. 39 van de Procedurerichtlijn maakt dat er geen terugkeerbesluit kan worden uitgevaardigd.

Dat het Grondwettelijk Hof in dezelfde zaak 1/2014 heeft onderzocht of de “juridische mogelijkheden” om een schorsende werking te bekomen toereikend zijn in haar paragraaf B7.1 Evenwel bleek na onderzoek dat dit niet het geval is. Zowel de mogelijkheid om bij uiterst dringende noodzakelijkheid een beroep in te dienen als de mogelijk om voorlopige maatregelen te vragen bleken beide onvoldoende en dit omwille van het feit dat veel praktijken voortvloeien uit de rechtspraak van de RVV en niet uit de wet.

Verzoekster kan dan ook niet anders dan samen met gedaagde vaststellen dat op dit ogenblik verzoekster zich bevindt in een situatie waarin zij recht heeft op een schorsend beroep dat haar evenwel niet gegund wordt in de nationale wet.

Dat verzoekster meent dat bij gebreke aan een wettelijke regeling in de nationale wet er moeten worden besloten dat het beroep ingesteld tegen de beslissing 9tername beschouwd moet worden als een beroep waarbij de beslissing 9ter van rechtswege geschorst is gedurende de procedure.

Verzoekster meent dat deze redenering ook steun vindt in zowel de Procedurerichtlijn als de Terugkeerrichtlijn.

Na het arrest van het Grondwettelijk Hof staat het buiten kijf dat art. 39 van Richtlijn 2005/85 (Procedurerichtlijn) maakt dat verzoeker recht heeft op een schorsend beroep. Dat om art 39 van de Richtlijn enig nuttig effect te geven kan niet anders dan dat verzoeker in het Rijk mag verblijven. Indien verzoekster niet in het Rijk kan verblijven heeft haar beroep ook geen enkel nuttig effect.

Dat zulks ook met zoveel woorden in de voorafgaandelijke bepalingen van Richtlijn 2008/115

9. Overeenkomstig Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (2), mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzende besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.

*Dat deze overweging de facto vertaald wordt in art. 4.2 van Richtlijn 2008/115 dat als volgt luidt:
(...)*

Dat de terugkeerrichtlijn dus eigenlijk stelt dat een asielzoeker wiens schorsende procedure niet ten einde is niet kan worden beschouwd als zijnde illegaal in het Rijk. In zekere zin stelt deze bepaling dat de Terugkeerrichtlijn ondergeschikt is aan de Procedurerichtlijn en dat voorrang dient gegeven te worden aan het nuttig effect van de Procedurerichtlijn eerder dan aan het nuttig effect van de Terugkeerrichtlijn.

Zulks onderbouwt de stelling dat niet de tenuitvoerlegging van het bevel dient te worden geschorst maar de weigeringsbeslissing zelf als geschorst dient te worden beschouwd.

Dat verzoeker bovendien met deze stelling aantoont dat bij de samenlezing van de Procedurerichtlijn en de Terugkeerrichtlijn niet kan worden beschouwd als illegaal op het grondgebied verblijvende.

Dat deze bepalingen beschouwd moeten worden als "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

Dat art. 7 van de Vreemdelingenwet dan ook geschonden werd."

4.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 3 en 13 EVRM ;*
- artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU ;*
- artikel 23 en 39, §1 van de Richtlijn 2005/85/EG ;*
- artikel 7 van de Vreemdelingenwet.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij in Sierra Leone zou moeten vrezen voor een onmenselijke of vernederende behandeling omwille van haar chronische ziekte. De verzoekende partij voert aan dat de annulatieprocedure niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 13 EVRM, doordat zij meent over een procedure bij volle rechtsmacht te moeten kunnen beschikken.

De verweerder stelt vast dat de door verzoekende partij ontwikkelde argumenten gericht zijn tegen de wet van 15.12.1980 (Vreemdelingenwet), en niet tegen de bestreden beslissing. Dergelijke vordering kan niet ontvankelijk worden ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 39/2,§2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip 'beslissing' teruggerepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).

Immers bepaalt artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"(...)"

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoekende partij opgeworpen schending. De gevraagde beoordeling kan dan ook niet worden gemaakt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ondergeschikt, in antwoord op de verzoekende partij haar kritiek laat verweerder gelden dat door het Grondwettelijk Hof reeds bij arrest nr. 81/2008 dd. 27.05.2008 werd geoordeeld, als volgt:

"B.37.3. In B.16.3 is vastgesteld dat de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, de rechtzoekenden in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft.

Uit de in het middel aangehaalde bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG blijkt niet dat daarin in meer jurisdictionele waarborgen wordt voorzien dan die waarin paragraaf 2 van artikel 39/2 voorziet.”

Verweerder merkt op dat door het Grondwettelijk Hof bijgevolg reeds werd geoordeeld dat een annulatieberoep in de zin van artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet de rechtszoekende vreemdeling niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft. Bijgevolg kan niet dienstig worden voorgehouden dat het annulatieberoep niet zou beantwoorden aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM of artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Zie ook:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl. St., Kamer 2005- 2006, nr. 2479/001, 323). De stelling van verzoekster dat de Raad de feiten en de omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen niet in ogenschouw zou mogen nemen, kan dan ook niet worden gevolgd. De Raad wijst er bovendien op dat het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in haar arrest nr. 6/2006 van 18 januari 2006 in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikken, heeft gesteld: “De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley v. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad van State, in de omstandigheden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelasten dat de uitvoering van de beslissing om sancties op te leggen wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve sanctie die hun kan worden opgelegd. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat ze op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.” Het beroep tot nietigverklaring zoals het bestaat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is te vergelijken met het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de omzetting van de artikelen 30 en 31 van de Richtlijn 2004/38 correct is geschied. Bovendien heeft het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 gesteld dat “de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, de rechtzoekenden in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft” en dat uit de bepalingen van de Richtlijn 2004/38 niet blijkt dat “daarin in meer jurisdictionele waarborgen wordt voorzien dan die waarin paragraaf 2 van artikel 39/2 voorziet.” De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoekster ook niet aantoonde in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van zijn betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht.” (R.v.V. nr. 28.675 dd. 15.6.2009)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In haar tweede middel voert de verzoekende partij evenwel aan dat het Grondwettelijk Hof zou terugkomen op haar eerdere rechtspraak en zij verwijst daarbij naar de arresten nr. 1/2014 en nr. 43/2013 van het Grondwettelijk Hof. Concreet tracht de verzoekende partij voor te houden dat het beroep tot nietigverklaring dat werd ingeleid tegen de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schorsende werking zou moeten hebben.

Verweerder stelt evenwel vast dat het arrest nr. 43/2013 betrekking heeft nopens de in artikel 39/2, §1, 3e lid van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Artikel 39/2, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Zoals ook blijkt uit de beschouwingen van de verzoekende partij heeft het door haar aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof uitsluitend betrekking op de rechtsbescherming voor asielzoekers. De verzoekende partij meent evenwel dat het arrest van het Grondwettelijk Hof inzake "zuivere asielzoekers" ook van toepassing moet zijn op gevallen die toepassing vragen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij haar beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat de artikelen 9ter en 48/4 van de Vreemdelingenwet samen de omzetting in het Belgische recht vormen van artikel 15 van de Richtlijn 2004/83, hetgeen gebeurd is met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Uit de invoering van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever heeft geoordeeld dat de personen die aan een ernstige ziekte lijden en die niet in hun land van herkomst of van verblijf kunnen worden verzorgd, moeten worden behoed voor het risico van schending van artikel 3 van EVRM door voor hen een specifieke procedure in te voeren die verschilt van de in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bedoelde procedure tot subsidiaire bescherming.

De ratio legis van de afzonderlijke procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ligt in het feit dat de asielinstanties niet beschikken over de vereiste competenties om de medische situatie van een vreemdeling of de medische omkadering in het land van oorsprong of van verblijf in te schatten en omdat de procedure bij de asielinstanties niet geschikt is om in dringende medische gevallen toegepast te worden, vermits de tussenkomst van minstens twee instanties (de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) strijdig is met de nood om dadelijk een standpunt in te nemen. (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 10)

Verweerder benadrukt bovendien dat het Grondwettelijk Hof in het arrest 95/2008 dd. 26.06.2008 uitdrukkelijk vaststelde dat onderscheid tussen de procedures op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enerzijds en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet anderzijds berust op een objectief criterium en derhalve geoorloofd is.

In voormeld arrest stelde het Grondwettelijk Hof bovendien nogmaals vast dat gelet op de bijzonderheden van de procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de aard van de gegevens waarop een beslissing moet steunen, ook met betrekking tot het risico en de mogelijke behandeling in het land van herkomst vastgesteld in het advies van een ambtenaar-geneesheer, een annulatieberoep in een voldoende waarborg van rechtsbescherming voorziet.

"B. 12. Het verschil in behandeling van beide categorieën van vreemdelingen berust op een objectief criterium, namelijk of de aanvraag wordt in gediend door een vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van verblijf, dan wel door een vreemdeling die een reëel risico loopt op andere ernstige schade in de zin van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming », richtlijn waarnaar artikel 3, lid 3, van de Procedure richtlijn verwijst.

8. 13. Het verschil in behandeling wordt verantwoord door de aard van het onderzoek dat moet worden gevoerd en dat in de parlementaire voorbereiding als "objectief" wordt omschreven omdat het is gebaseerd op medische vaststellingen. Bij de beoordeling van die aanvragen wordt overigens, anders dan de verzoekende partij beweert, niet alleen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de aanvrager doch ook met het adequaat karakter van de medische behandeling in het land van herkomst of in het land waar hij verblijft, zoals blijkt uit paragraaf 1 van de bestreden bepaling.

Daarbij dient in voorkomend geval ook te worden onderzocht of de aanvrager effectief toegang heeft tot de medische behandeling in dat land. Wanneer de procedure op grond van artikel 9ter dat niet mogelijk zou maken, zou hij, met toepassing van hetgeen in B. 11 vernield, een beroep moeten kunnen doen op de procedure van de subsidiaire bescherming om dit alsnog te laten onderzoeken, ter eerbiediging van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

6.14.(...)

Tegen een weigeringsbeslissing van de minister of zijn gemachtigde staat op grond van artikel 39/2 van de Vreemdelingen wet een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen open. Gelet

op de bijzonderheden van de procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de aard van de gegevens waarop een beslissing moet steunen, ook met betrekking tot het risico en de mogelijke behandeling in het land van herkomst vastgesteld in het advies van een ambtenaar-geneesheer, voorziet een dergelijk annulatieberoep in een voldoende waarborg van rechtsbescherming.

B. 15. Uit wat voorafgaat volgt dat het verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording is." (Grondwettelijk Hof nr. 95/2008 dd.. 26.06.2008)

Verweerder verwijst in dit kader tevens naar een arrest van de Raad van State dd. 29.05.2013 (nr. 223.629), waarin de Raad van State eveneens vaststelde dat het verschil in behandeling inzake artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dan wel inzake artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet zonder redelijke verantwoording is, dit onder uitdrukkelijke verwijzing naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof:

"Het Grondwettelijk Hof heeft in punt B.9. tot B.15 van dat arrest op omstandig gemotiveerde wijze geoordeeld dat de procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet met het tegen een afwijzende beslissing openstaande annulatieberoep de aanvrager voldoende waarborgen biedt. Het heeft ook in punt B.62 van hetzelfde arrest geen discriminatie vastgesteld tussen de beide door de verzoekers aangehaalde procedures.

In punt B.19.3 van zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 heeft het Grondwettelijk Hof bovendien al geoordeeld dat artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet de rechtzoekende niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid voldoet en dat die bepaling aldus voldoet aan de vereisten die uit artikel 13 van het EVRM voortvloeien die in het arrest van het EHRM van 5 februari 2002 inzake Conka/België zijn verwoord, rekening ermee houdend dat de beroepen tegen de bestreden beslissing hun uitvoering opschorten of kunnen aanleiding geven tot een dergelijke schorsing.

(...)

Ten slotte blijkt uit het meer aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 95/2008 dat het verschil in rechtsmiddelen tegen beslissingen inzake artikel 9ter dan wel inzake artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet zonder redelijke verantwoording is. Er is dus ook geen schending van artikel 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie." (R.v.St. nr. 223.629 van 29 mei 2013)

De verzoekende partij haar beschouwingen missen derhalve grondslag waar zij voorhoudt dat het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 1/2014 dd. 16.01.2014 -dat uitsluitend betrekking heeft op de asielpcedure- tevens van toepassing zou moeten worden geacht op de procedures op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat uit het arrest 43/2013 van het Grondwettelijk Hof dd. 21.03.2013 afdoende zou blijken dat ook de beroepen tegen weigeringen van aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet schorsend zouden moeten werken, laat verweerder nog gelden dat een dergelijke conclusie geenszins te trekken valt uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof.

Integendeel blijkt uit de overwegingen van het Grondwettelijk Hof, dat het

"B.9. Zoals de Ministerraad in zijn memorie opmerkt, vraagt de vreemdeling die de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 aanvraagt, noodzakelijkerwijs de erkenning van de status van vluchteling aan, waarbij de eerstgenoemde status de laatstgenoemde aanvult en daarvoor een alternatief vormt. De beroepen die in het kader van die procedure worden ingesteld, hebben een opschortende werking, zodat het verblijf van de betrokken vreemdeling tijdens de duur van het onderzoek ervan als legaal wordt beschouwd.

Hetzelfde geldt niet voor de vreemdeling die zijn verblijfsaanvraag doet steunen op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Het beroep tot vernietiging tegen een weigering tot verblijf waarover hij beschikt met toepassing van artikel 39/2, § 2, van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is niet opschortend, zodat het verblijf van de vreemdeling tijdens de duur van het onderzoek van zijn beroep als illegaal wordt beschouwd gedurende de hele procedure.

(...)

Hoewel het recht op een daadwerkelijk beroep, zoals dat bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens wordt gewaarborgd, niet inhoudt dat de personen die een dergelijk beroep instellen, maatschappelijke dienstverlening moeten genieten tijdens een hangende procedure, moet erover worden gewaakt dat zij, teneinde te vermijden dat het beperken van de maatschappelijke dienstverlening tot de dringende medische hulp voor personen die aan een ernstige ziekte lijden, een

reëel risico voor hun leven of fysieke integriteit met zich meebrengt, de medische verzorging, zowel van preventieve als van curatieve aard, kunnen krijgen die noodzakelijk is om een dergelijk risico te weren.”

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen heeft het Grondwettelijk Hof in het arrest 43/2013 andermaal bevestigd dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM zich er in se niet tegen verzet dat een beroep tot nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing 9ter van de Vreemdelingenwet niet opschortend is.

Het loutere feit dat door het Grondwettelijk Hof werd opgemerkt dat er over moet worden gewaakt dat het beperken van de maatschappelijke dienstverlening geen reëel risico voor het leven of fysieke integriteit met zich meebrengt, doet geen afbreuk aan de vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof dat een annulatieberoep in een voldoende waarborg van rechtsbescherming voorziet.

De verzoekende partij verwijst in haar tweede middel nog naar de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG, doch dienaangaande merkt de verweerder op dat verzoekende partij nalaat de directe werking aan te tonen van de bepalingen van de Richtlijn 2005/85/EG, waarvan zij de schending inroept.

De verweerder laat in die zin gelden dat de Richtlijn 2005/85/EG werd omgezet in het Belgisch recht.

Deze omzetting gebeurde door middel van:

- De Wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- Het Koninklijk Besluit van 27 april 2007 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- Het Koninklijk Besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- Het Koninklijk Besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- De Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van de Richtlijn 2008/115/EG laat de verweerder gelden dat deze richtlijn evenmin directe werking heeft.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan welke artikelen van de voormelde Richtlijnen niet of foutief zouden zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze Richtlijnen kan beroepen.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij zich op heden in een situatie zou bevinden waarin zij recht zou hebben op een schorsend beroep. Geheel ten onrechte houdt de verzoekende partij voor dat uit het arrest 1/2014 van het Grondwettelijk Hof zou blijken dat er steeds een recht op een schorsend beroep zou moeten bestaan.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij geen schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt, gelet op het feit dat zelfs geen begin van bewijs wordt geleverd dat een hogere rechtsnorm zich in casu zou verzetten tegen de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.2.3.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zou gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specificieerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verfynd dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhiel de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

Te dezen maakt de verzoekster niet *in concreto* aannemelijk dat zij zich in een van de hierboven genoemde situaties bevindt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.3.2. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekster de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Hetzelfde kan worden gesteld voor wat

betreft de aangevoerde schending van artikel 47 van het Handvest, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 13 van het EVRM.

Voorts zijn de artikelen 23 en 39, § 1, van de Procedurerichtlijn omwille van wat wordt gesteld in het arrest van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-542/13 (arrest M'Bodj) niet van toepassing. In dit arrest heeft het Hof van Justitie immers geoordeeld dat het verblijf om medische redenen op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen vorm van internationale bescherming is, maar een nationale verblijfsregeling om humanitaire redenen, zodat het Europees asielstelsel niet van toepassing is.

Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat de verzoekster, door aan te geven van oordeel te zijn dat zij niet kan beschikken over een adequaat rechtsmiddel, niet aantoonde dat de bestreden beslissing genomen is met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwendings van macht. De kritiek van de verzoekster laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging ervan. Haar kritiek komt in wezen neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft (Cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.964).

Een schending van artikel 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest en van de artikelen 23 en 39, § 1, van de Procedurerichtlijn kan niet worden aangenomen.

4.2.3.3. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

In casu werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekster “*niet in het bezit (is) van een geldig visum*”. Deze vaststelling wordt door de verzoekster niet betwist.

Bovendien is uit het voorgaande niet gebleken dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Aldus wordt een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

4.2.3.4. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN